

ELS POETES DE LA GUERRA

Ressons

Del demà no en sé cap cosa
i tinc oblidat l'ahir.
Ningú no sap si la rosa
se'ns marcirà pel camí.

Ningú no sap si la vida
té la fita lluny o prop;
si cauràs d'una ferida
lentament, o bé de cop.

Si la sort et serà adversa
o bé et riurà gràcilment,
ni saps mai si en la conversa
trobaràs cap pensament.

Només saps que l'alba apunta
o bé que declina el jorn
i et va fent una pregunta
cada cosa de l'entorn.

I no saps trobar resposta
a les preguntes que et fan.
Ara ve l'or de la posta,
ara els astres ja se'n van.

I torna la nit i el dia
i la vida fuig que fuig
i el minut de l'alegria
porta una hora o més d'enuig.

I et sents com la fruita verda
quan ja vol trencar verol
que no sap si serà gerda
o corsecada pel sol.

I recordes —si és que goses—
la rojor del teu mati
i enyores el pom de roses
que un dia vares collir.

I el refàs, oh virolaina
de dolcesa i llanguiment,
mentre el sol fa una clucaina
que encén tot el teu ponent!

Dolcesa d'esgarrifances
del futur i del passat
i el present va teixint danses
amb un ritme accelerat.

El gel de la nit que arriba
et fa sentir macilent
i t'estova la geniva
el bellugueig de la dent.

Però, prompta, una embranzida
que no saps d'on ve ni on va
t'abranda tota la vida
i et fa veure el camí clar.

I encara en la llunyania
veus rosers i abrils florits
i una nova vigoria
t'esclata tots els sentits.

I trenques la branca morta
de perdudes il·lusions
i esperes prop de la porta
que passin noves cançons.

I sents ressonar la vida
dintre cada inquietud
en la branca mig marcida
de la teva joventut.

I l'ahir tant se te'n dona
si el futur és rialler.
I et vas fent una corona
d'espines o de llorer.

SALVADOR PERARNAU

Lloança del soldat català

Per Catalunya, per la terra lliberta,
per la glòria d'avui i la pau de demà,
Lloem el gest heroic
del voluntari català.

Lloem la terra i la llibertat.
Perquè és ben viva en la tragèdia
d'aquest moment humà,
lloem la flama d'amor encesa
al cor del soldat català.

Lloem l'esperit i la llibertat.
Perquè governa el seu pas la suprema
lleï de justícia i un bell ideal,
lloem la llàntia de l'odi no extinta
al pit del soldat català.

Lloem les gestes i la llibertat.
Perquè la mort no tem, i l'esquiva
—i la mort ronda al seu voltant—
lloem el cos, la fortitud
del voluntari català.

Lloem les cendres i la llibertat.
Perquè és donada al sacrifici;
perquè la terra ha fecundat;
perquè és sement en l'alba nova
de les pàtries dels germans,
lloem la sang redemptora
del soldat català.

Lloem l'ànima i la llibertat.
Per Catalunya, per la terra lliberta,
per la glòria d'avui i la pau de demà,
lloem la sang els músculs, la força, el coratge
del voluntari català.

Lloem la mort heroïca, lloem la vida nova,
lloem la Victòria i la Llibertat.

MIQUEL DURAN DE VALENCIA

Oda

Totes les flames del combat cruel,
poble que lluites, cobriran ta espatlla
com amb mantell de majestat rebel,
oh fortitud que no coneix la ratlla
del sofriment, orgull que dels perills
trenca per sempre la sagnant barrera,
fúria fiblada pel record dels fills,
força frement de la dolor darrera...
Dolors i fortituds, poble sofrent,
són corona d'espines per ta flama
de combatent que no pateix turment
més obstinat que la fatal proclama
dels germans esvaïts sense conhort
enllà del mur, fantasmes del martiri
suprem, roda dentada de la mort,
poble ferit, oh tromba de deliri...

A. ESCLASANS

No em diguéssiu adéu ...

(Ve de la primera pàgina)

No em diguéssiu adéu,
¡oh, vosaltres, les mares!
que passeu sense els fills
que us ha pres la metralla,
amb uns ulls com dos pous
d'infinita fondària.

No em diguéssiu adéu,
flors i ocells de la Rambla,
i els carrers commoguts
de motors i d'alarmes.

No em diguéssiu adéu,
les celísties callades
i el cel nu, profanat
per les tràgiques ales.

No em diguéssiu adéu,
les muntanyes sagrades
i les valls i els pujols
i els penyals i les platges
i els cinnyells clars dels rius
que defensen la Pàtria.

No em diguéssiu adéu,
els minyons de pell malva
que marxeu cap a un món
de neguit i esperança,
amb un plat i un somris
i el mig arc d'una manta.

No em diguéssiu adéu,
les humides mirades,
quan arriba la nit
i guaitau a la taula,
i el seu lloc resta buit
i està sola la cambra.

No em diguéssiu adéu,
que és eterna la Pàtria,
immortal l'esperit
i tan càlida l'ànima,
que l'adéu no és adéu,
sinó un aire que glaça.

No em diguéssiu adéu,
llibertats catalanes!

J. GIMENO-NAVAREO

9. fol.
05 (46.711) Bar) Ami